

Sygn. akt VI U 175/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska- Kasa

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy J. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania J. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak: (...), z dnia (...) znak: (...), z dnia (...) znak: (...)

I. Zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak: (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującemu J. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 marca 2018r. do 24 kwietnia 2018r.

II. Zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak: (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującemu J. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 25 kwietnia 2018r. do 21 maja 2018r.

III. Zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...) znak: (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującemu J. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 22 maja 2018r. do 18 czerwca 2018r.

Sygn. akt VI U 175/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 20.04.2018 r. znak: 450000/CW/00587854 Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił J. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. W uzasadnieniu wskazał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że tytuł ubezpieczenia ustał 28.02.2018 r., następnie w okresie niezdolności do pracy podjął pracę zarobkową 10.04.2018 r. w firmie (...).

(decyzja z 20.04.2018 r. – akta organu rentowego)

Decyzją z (...) znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił J. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. W uzasadnieniu wskazał, że po ustaniu zatrudnienia w spółce (...) organ rentowy wypłacił zasiłek chorobowy za okres od 01.03.2018 r. do 26.03.2018 r. Za okres 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego ze względu na podjęcie od 10.04.2018 r. pracy na umowę zlecenie w (...). Z uwagi na przerwę w pobieraniu zasiłku kolejna niezdolność powstała od 24.04.2018 r. tj. po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia prawo do zasiłku chorobowego nie przysługuje.

(decyzja z 16.05.2018 r. – akta organu rentowego dołączone do akt sprawy VI U 179/18)

Decyzją z (...) znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił J. K. (2) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22.05.2018 r. do 18.06.2018 r. W uzasadnieniu wskazał, że po ustaniu zatrudnienia w spółce (...) organ rentowy wypłacił zasiłek chorobowy za okres od 01.03.2018 r. do 26.03.2018 r. Za okres 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego ze względu na podjęcie od 10.04.2018 r. pracy na umowę zlecenie w (...). Z uwagi na przerwę w pobieraniu zasiłku kolejna niezdolność powstała od 24.04.2018 r. tj. po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia prawo do zasiłku chorobowego nie przysługuje.

(decyzja z 18.06.2018 r. - akta organu rentowego dołączone do akt sprawy VI U 255/18)

Od powyższych trzech decyzji J. K. (1) złożył odwołania wnosząc o przyznanie prawa do zasiłku za sporne okresy. W uzasadnieniu wskazał, że 10.04.2018 r. poddał się (...) w ośrodku badań jednorazowemu badaniu w celu określenia stanu zdrowia. W księgowości (...) przedstawił sytuację, że pobiera zasiłek chorobowy i uzyskał zapewnienie, że otrzymanie kwoty za badanie w wysokości 66 zł netto nie będzie kolidowało z pobieranym zasiłkiem. Ponadto wskazał, że otrzymane wynagrodzenie nie powinno być traktowane jako podjęcie pracy zarobkowej i nie stanowi podstawy do odmowy prawa do zasiłku.

(odwołanie – k.1, odwołanie – k. 1 a.s. VI U 179/18; odwołanie – k. 1 a.s. VI U 255/18)

W odpowiedzi na odwołania od trzech decyzji organ rentowy wniósł o ich oddalenie powołując się na argumentację tożsamą jak w zaskarżonych decyzjach podkreślając, że odwołujący w okresie niezdolności do pracy wykonywał pracę zarobkową z tytułu umowy zlecenie zawartej z (...).

(odpowiedź na odwołanie – k. 5-6; odpowiedź na odwołanie – k.5-5verte a.s. VI U 179/18; odpowiedź na odwołanie – k. 6-6verte a.s. VI U 255/18)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stosunek pracy odwołującego ze spółką (...) ustał 28.02.2018 r. Odwołujący stał się niezdolny do pracy na tydzień przed ustaniem stosunku pracy.

Odwołującemu został wypłacony zasiłek chorobowy za okres od 01.03.2018 r. do 26.03.2018r. Dalsza niezdolność do pracy została orzeczona zwolnieniami lekarskimi (...) od 27.03.2018 r. do 23.04.2018 roku, od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. oraz od 22.05.2018 r. do 18.06.2018 r.

(bezsporne, a nadto zeznania odwołującego J. K. (3) na rozprawie z 20.12.2018 r. – protokół rozprawy od 00:04:46 do 00:12:29; zaświadczenia (...) akta organu rentowego dołączone do sprawy oraz VI U 179/18 oraz VI U 255/18)

Odwołujący J. K. (1) 10.04.2018 r. uczestniczył w jednorazowym badaniu prowadzonym w (...) realizowanym w ramach umowy zlecenia nr (...) z 10.04.2018 r. Badanie zostało przeprowadzone w ramach realizacji zadania „Ocena wartości kosztu fizjologicznego oraz tempa metabolizmu w celu określenia warunków zmniejszających obciążenie cieplne i fizyczne pracowników starszych”. Przedmiotem umowy zlecenie był udział w badaniach kwalifikacyjnych (test wysiłkowy i wywiad lekarski).

Za uczestnictwo w badaniu na podstawie umowy zlecenie J. K. (4) otrzymał wynagrodzenie 100 zł brutto tj. 66zł netto.

Z tytułu zawartej między stronami umowy został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych od 10.04.2018 r. Został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych 11.04.2018 r.

(zaświadczenie – k. 2; (...) k. 13-14; ZUS RCA – k. 15-16; (...) k. 17; umowa zlecenia nr (...) – k. 30)

J. K. (1) udał się na badania do (...) nie wiedząc, że zostanie przedstawiona mu z tego tytułu umowa zlecenie i wynagrodzenie za poddanie się badaniom. O samej możliwości wykonania badań odwołujący dowiedział się od kolegi J. M., na udział w badaniach zdecydował się ze względu na możliwość wykonania EKG nawet gdyby nie został zakwalifikowany do badań w postaci próby wysiłkowej. Był tym zainteresowany ze względu na stwierdzoną u niego arytmie bezobjawową.

Odwołujący żadnej pracy zarobkowej na rzecz (...) nie wykonywał, nie prowadził działalności gospodarczej w tym okresie.

(zeznania odwołującego J. K. (3) na rozprawie z 20.12.2018 r. – protokół rozprawy od 00:12:29 do 00:28:41; zalecenia – k. 3)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych do akt sprawy, których autentyczność nie została przez strony skutecznie zakwestionowana w toku postępowania. Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach odwołującego J. K. (1) dając im wiarę w całości jako spójnym i stanowiącym logiczną całość.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie były odwołania J. K. (1) od trzech decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmawiających prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 27.03.2018 r. do 24.04.2018, od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. oraz od 22.05.2018 r. do 18.06.2018 r. Decyzje zostały wydane w oparciu o różne podstawy prawne.

Na wstępie Sąd zważył, że tytuł ubezpieczenia społecznego u odwołującego ustal 28.02.2018 r. Okolicznością bezsporną pomiędzy stronami był fakt, że odwołujący stał się niezdolny do pracy na tydzień przed ustaniem stosunku pracy tj. około 21 lutego 2018 roku. Pierwszy okres za który otrzymał zasiłek po ustaniu zatrudnienia to okres od 01.03.2018 r. do 26.03.2018 r. Za ten ostatni okres został odwołującemu wypłacony zasiłek chorobowy. Następnie odwołujący stał się niezdolny do pracy od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r.

W pierwszej decyzji z 20.04.2018 r. organ rentowy odmówił J. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. wskazując, że wykonywał pracę zarobkową na rzecz (...) 10.04.2018 r. Organ rentowy swoje rozstrzygnięcie oparł na art. 13 ust 1 pkt 2 i art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1996 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 z późn. zm; dalej jako: ustawa zasiłkowa).

Zgodnie z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. W przypadku pierwszej decyzji okolicznością bezsporną był to, że odwołujący był niezdolny do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego i niezdolność ta trwała ciągle od 01.03.2018 r. do 26.03.2018 r. i od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. Wobec tego w przypadku ustalenia, że nie zostały wypełnione przesłanki z art. 13 ust 1 pkt 2 i art. 17 ustawy zasiłkowej możliwe jest uznanie, że odwołujący miał prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Przechodząc do analizy prawidłowości decyzji Sąd zważył, że zgodnie z art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Natomiast zgodnie z art. 17 ust 1. ustawy zasiłkowej ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub

wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że faktycznie po 27.03.2018 r. odwołujący się zawarł umowę zlecenia ze (...) 10.04.2018 r. tj. w okresie orzeczonej niezdolności do pracy od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r.

W tym miejscu należy przeanalizować, czy w niniejszej sprawie za spełnioną można uznać przesłankę z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Należy zwrócić uwagę, że regulacja ta w swej treści wskazuje na sytuację, w której osoba niezdolna do pracy po ustaniu jej tytułu ubezpieczenia kontynuuje działalność zarobkową, stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym lub taką działalność podejmuje. W ocenie Sądu poprzez wprowadzenie takiej regulacji celem ustawodawcy było wyeliminowanie sytuacji, w których dana osoba zachowuje prawo do zasiłku chorobowego z tytułu poprzedniego zatrudnienia, a jednocześnie ma inne źródło dochodu w okresie objętym zwolnieniem lekarskim, które umożliwia jej opłacenie składek ubezpieczeniowych na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. Jak wynika z ustaleń Sądu odwołujący zawarł z (...) umowę zlecenie, która stanowiła tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym. Działalność zarobkowa zaś powinna być interpretowana jako każde zajęcie, które daje możliwość zarobkowania, podejmowane, lub kontynuowane w okresie objętym zwolnieniem lekarskim. Jak wynika z charakteru zachowania podjętego przez odwołującego nie działał on ze świadomością, że utraci prawo do zasiłku chorobowego z powodu otrzymanego wynagrodzenia. Jego celem było poddanie się badaniom. Pojęcie „innej działalności zarobkowej” z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy musi przejawiać się rzeczywistą aktywnością ubezpieczonego ukierunkowaną na uzyskanie zarobku (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, III AUa 67/99, OSA 2000/7-8/37). Potwierdzają to poglądy prezentowane przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 30 sierpnia 2001 r. (III ZP 11/01, OSP 2002/1/18) oraz Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 27 lutego 2001 r. (III AUa 91/01, OSA 2001/11/42). W przypadku poddania się badaniom, że zostały wypełnione przesłanki z art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej działalność ta musiałaby być z góry ukierunkowana na uzyskanie zarobku. Nie miało to miejsca w niniejszej sprawie. Odwołujący poddając się badaniom kierował się jedynie dbaniem o własne zdrowie i możliwością wykonania bezpłatnych badań, a nie chęcią uzyskania dochodu, czy podjęcia czynności zarobkowych.

Przez działalność zarobkową należy rozumieć wszelką pracę zarobkową wykonywaną na każdej podstawie prawnej, albo bez takiej podstawy, bez względu na wymiar czasu takiej pracy. Sąd Rejonowy w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 05.06.2008 r. (III UK 11/08), iż o zakwalifikowaniu wykonywania czynności jako pracy nie decyduje charakter stosunku prawnego na podstawie którego są one wykonywane, ale rodzaj tych czynności. W momencie kiedy odwołujący zawarł z (...) umowę zlecenie na przeprowadzenie badań nie miał zarejestrowanej działalności gospodarczej, nie był osobą utrzymującą się uprzednio i w tym okresie z poddawania się badaniom, nie czerpał z tego tytułu dochodu. Jak wskazał w zeznaniach, którym Sąd dał wiarę była to jego pierwsza taka sytuacja i kontakt ze zleceniodawcą. Udał się do (...) po tym gdy dowiedział, się że będzie miał możliwość wykonania badania EKG i próby wysiłkowej. Dla odwołującego było to o tyle istotne, że jak wynika z ustaleń posiadał pewne zaburzenia czynności serca (arytmia bezobjawowa). Wobec tego kontrolując stan swojego zdrowia umówił się na wizytę i poddał badaniom. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego możliwość uznania, że nie dochodzi do utraty prawa do zasiłku chorobowego występuje tylko w razie podjęcia incydentalnej i wymuszonej okolicznościami aktywności zmierzającej do osiągnięcia zarobku w czasie pobierania zasiłku (wyrok SN z dnia 03.03.2010 r. III UK 71/09; wyrok SN z dnia 15.06.2007 r., II UK 223/06). Tak też było w przedmiotowej sprawie. Poddanie się badaniom w (...) i zawarcie jednorazowej umowy było czynnością incydentalną.

Jak wynika z ustaleń Sądu odwołujący udając się na badania nie wiedział, że otrzyma za poddanie się badaniom w (...) wynagrodzenie. W ocenie Sądu zachowanie odwołującego polegające na poddaniu się badaniu lekarskiemu, zawarciu umowy zlecenia i otrzymanie wynagrodzenia nie wypełnia przesłanki z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej jaką jest wykonywanie pracy zarobkowej. Dodatkowo należy poddać pod rozważenie, czy czynność – poddania się badaniom lekarskim w okolicznościach niniejszej sprawy może zostać zakwalifikowana w ramach umowy zlecenia. Należy zauważyć, iż zasadnym mogłoby być w tym przypadku hipotetyczne zawarcie umowy nienazwanej biorąc pod uwagę cel i rodzaj czynności będącej przedmiotem tej umowy.

Organ rentowy wskazał również jako podstawę odmowy prawa do zasiłku chorobowego art. 17 ustawy zasiłkowej. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13.06.2013r. sygn. I UK 19/13 oraz 04.06.2012r. sygn. I UK 13/12. Sąd Najwyższy wskazał, szczególnie w wyroku z dnia 13.06.2013r. sygn. I UK 19/13, na konieczność podkreślenia różnic pomiędzy regulacjami zawartymi w art. 13 i art. 17 ustawy zasiłkowej, że dotyczą innych okresów ochrony ubezpieczeniowej, ale wynikają także z faktu, iż inny jest podmiotowy zakres ich stosowania. Jak czytamy w wyroku: „każdy bowiem z omawianych przepisów dotyczy osób posiadających inny status prawny. O ile bowiem art. 17 odnosi się do ubezpieczonego, który w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonuje pracę zarobkową lub wykorzystuje zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, a zatem - zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy - do osoby objętej ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, o tyle art. 13 takiego samego zastrzeżenia już nie zawiera. Przeciwnie, przepis ten - co jasno wynika z jego treści - dotyczy zasiłku chorobowego wyłącznie za okres po ustaniu ubezpieczenia chorobowego (choćby niezdolność do pracy powstała w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego). Dlatego też art. 13, w znaczeniu podmiotowym, dotyczy osoby, która nie jest już ubezpieczonym, to jest osobą objętą ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa w związku z działalnością dotychczas stanowiącą tytuł do objęcia tym ubezpieczeniem, lecz jedynie osobą, która w przypadku niewystąpienia negatywnych przesłanek wymienionych w tym przepisie jest nadal objęta ochroną ubezpieczeniową wynikającą z wcześniejszego podlegania ubezpieczeniu chorobowemu (art. 6 i art. 7 ustawy zasiłkowej). Wskazują na to zresztą wyraźnie sytuacje określone w ust. 1 pkt 1 - 5 i ust. 2 tego przepisu, składające się na katalog tych negatywnych przesłanek. Ustawodawca wymienił tu bowiem przypadki, w których (po ustaniu wyżej wskazanego tytułu ubezpieczenia): zasiłek lub inne świadczenie z tytułu niezdolności do pracy będą przysługiwały z tytułu kontynuowania lub podjęcia innej działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby albo z tytułu podlegania obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników (ust. 1 pkt 2 i 5), zostaje zastąpiony przez inne świadczenie z ubezpieczenia społecznego (ust. 1 pkt 1) lub świadczenie wypłacane z funduszy publicznych (ust. 1 pkt 2), bądź też w ogóle nie przysługuje ze względu na niespełnienie warunków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy (ust. 1 pkt 3) lub wskutek wyczerpania prawa do zasiłku chorobowego (art. 13 ust. 2 w związku z art. 8 ustawy). Z porównania treści obu omawianych przepisów wynika więc wyraźnie, iż każdy z nich odnosi się do innego kręgu osób. Nadto regulują one zasadniczo inne stany faktyczne, gdyż pierwszy z nich dotyczy okoliczności powodujących brak prawa do zasiłku chorobowego w okresie po ustaniu tytułu ubezpieczenia (prawo to w ogóle nie powstaje), drugi zaś utratę tego prawa (już po jego powstaniu). Dodać wypada, że użycie w art. 17 pojęcia „ubezpieczony” dla określenia adresata normy prawnej zawartej w tym przepisie przemawia za przyjęciem poglądu, iż przepis ten odnosi się do zasiłku chorobowego wypłacanego w czasie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, a nie po jego ustaniu, skoro „ubezpieczonymi”, w myśl powołanego wcześniej art. 1 ust. 1 ustawy, są osoby objęte ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. Z całą pewnością można zatem uznać, że art. 13 i art. 17 ustawy zasiłkowej zawierają odrębne i różniące się zasadniczo w podanym wyżej zakresie regulacje stanowiące odstępstwo (po spełnieniu warunków w nich przewidzianych) od ogólnych zasad określających przesłanki prawa do zasiłku chorobowego wymienionych w art. 4, art. 6 i art. 7 ustawy, przy czym prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego dotyczy wyłącznie art. 13”. Mając na uwadze powyższe zapatrywania Sądu Najwyższego, z którymi w pełni zgadza się tutejszy Sąd organ rentowy błędnie obok art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej wskazał art. 17 tejże ustawy. Art. 17 ustawy nie ma w tej sprawie zastosowania, gdyż stosunek pracy odwołującego ustał w dniu 28.02.2018r.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd ustalił, że organ rentowy błędnie odmówił prawa do zasiłku chorobowego i w tym zakresie zmienił decyzję z 20.04.2018 roku przyznając J. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. o czym orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Odnosząc się do decyzji z 16.05.2018 r. oraz 18.06.2018 r. organ rentowy jako podstawę odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. oraz od 22.05.2018 r. do 18.06.2018r. wskazał art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Artykuł ten stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. W uzasadnieniach

obu decyzji organ rentowy wskazał, że decyzją z 20.04.2018 r. odmówił prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. co skutkuje utratą prawa do zasiłku chorobowego za dalsze okresy. Jak wynika z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej warunkiem przyznania prawa do zasiłku za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest to, że niezdolność do pracy musi trwać co najmniej 30 dni - niezdolność ta nie może być przerwana, a zatem musi być orzeczona w ciągłości. Nawet jeden dzień w którym osoba pozostaje zdolna do pracy i następnie znów staje się niezdolna do pracy powoduje, że za ten drugi okres nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego. W takim przypadku należy rozpatrywać, czy niezdolność powstała w okresie tzw. „okresu ochronnego” - niezdolność do pracy powstać musi nie później niż 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. W niniejszej sprawie Sąd zważył, że ze względu na to, że decyzja z 20.04.2018 r. jest niezgodna z prawem i Sąd zmienił ją przyznając prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. dlatego też między okresami od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. i 22.05.2018 r. do 18.06.2018 r. nie ma przerwy. Wobec powyższego brak jest przerwy pomiędzy niezdolnością do pracy trwającą ciągle w dniu 01.03.2018 r. po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, a powstałą przed ustaniem stosunku pracy 28.02.2018 r. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej - zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Jak wynika z ustaleń Sądu ten zasiłek chorobowy który powinien być w przypadku odwołującego przyznany za każdy okres powstał przed ustaniem tytułu ubezpieczenia. Dlatego też podstawą do przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. i od 22.05.2018 r. do 18.06.2018 r. będzie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Na zakończenie Sąd zważył, że organ rentowy w pierwszej z decyzji z 20.04.2018 r. odmówił J. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27.03.2018 r. do 24.04.2018 r. Natomiast w kolejnej decyzji z 16.05.2018 r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24.04.2018 r. do 21.05.2018 r. Na taki okres zostało wystawione drugie zaświadczenie lekarskie. Wobec powyższego dwie decyzje obejmują ten sam dzień 24.04.2018 r. Wobec tego, że odwołania J. K. (1) były w całości uzasadnione Sąd uznał, że zasadnym była zmiana drugiej decyzji z 16.05.2018 r. poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego od dnia 25.04.2018 roku, tak aby dni za który został przyznany zasiłek chorobowy w decyzji z 20.04.2018 r. i 16.05.2018 r. nie podlegały uwzględnieniu w obu. Takie działanie byłoby bezcelowe ze względu na fakt, że odwołanie J. K. (1) od trzech decyzji zostało w całości uwzględnione i obejmuje ciągle okres trwający od 27.03.2018 r. do 18.06.2018 r.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd zmienił decyzję organu rentowego z 16.05.2018 r. przyznając J. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 25.04.2018 r. do 21.05.2018 r. oraz decyzję z 18.06.2018 r. przyznając J. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 22.05.2018 r. do 18.06.2018 r. o czym orzekł jak w punkcie II i III sentencji wyroku.